

The background of the book cover is a dark, textured brown. It is adorned with intricate botanical illustrations in shades of orange, red, and yellow. These include various types of flowers, such as long-tubed bell-shaped flowers and clusters of small blossoms, as well as detailed leaves and stems. The illustrations are scattered across the cover, creating a rich, naturalistic feel.

Emily Carpenterová

PROKLETÍ HORSKÉ DÍVKY

Román o temných rodinných tajemstvích,
která míří přímo do srdce

Prokletí horské dívky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Emily Carpenterová

Prokletí horské dívky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Emily Carpenterová

**PROKLETÍ
HORSKÉ
DÍVKY**

Text copyrigh © 2016 Emily Carpenter
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © David Sajvera, 2018

Cover image © detchana wangkheeree, Kotyk Inna / Shutterstock.com
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-185-2

ISBN e-knihy 978-80-7597-253-8 (1. zveřejnění, 2018)

*Tato kniha vypráví fiktivní příběh.
Jména, postavy, organizace, místa, události a situace
jsou produktem imaginace autorky
nebo jsou použity jako fiktivní.*

*Věnováno mé rodině plné chlapů –
nepřekonatelných šampionů ženských srdcí.*

KAPITOLA 1

Sobota, 15. září 2012

Mobile, Alabama

Více než rok jsem měla pocit, že žiju někde v podzemí a nemůžu dýchat. Nejdřív mě drtily prášky, které jsem brala, a potom lidi, kteří mi pomáhali, abych se od nich osvobodila. Když jsem však zabočila na klikatou, rozmlácenou příjezdovou cestu k otcovu domu, jako by ze mě všechno spadlo a já jsem – po dlouhé době, kdy jsem se prodírala skrz kosti a zkameněliny, kořeny a kameny – pocítila, že jsem konečně svobodná. Jako bych se protáhla puklinou v zemi a konečně stanula na povrchu zemském.

A světe div se – všude kolem svítilo slunce!

Alabamské slunce mě oslňovalo, odráželo se od kapot aut zaparkovaných ve dvou řadách po obou stranách příjezdové cesty. Sešlápla jsem ojeté brzdy prastarého auta a zastavila. Zaclonila jsem si oči rukou, zírala na obrysy velkého domu na konci cesty a přemýšlela, proč je tu tolik lidí. Možná že dnes Molly Robb pořádá jednu ze svých zahradních slavností. Možná že od té doby, co jsem odešla a přestala být zdrojem potenciálních problémů, je pořádá tady,

protože je to tu hezčí než na cihlovém ranči, který obývá s mým bratrem Wynnem.

Nebo se tu koná nějaká akce na podporu Wynnovy kampaně. Věděla jsem, že Wynn chce příští rok kandidovat na guvernéra a využít tátova politického vlivu, dokud je to ještě možné. Proč by se ale tahle akce měla konat zrovna v tátově domě? Je příliš nemocný na to, aby mohl vůbec přijímat návštěvy. Podle doktora přešel jeho Alzheimer ze stabilní fáze do stadia, kdy se jeho stav už bude jenom zhoršovat, až se nakonec vytratí i poslední identifikovatelné zbytky jeho osobnosti.

A nemohla by to být třeba slavnost na počest mého návratu domů? To sotva. Kvůli mně se tu už hodně dávno žádná oslava nekonala, přinejmenším celý minulý rok. Nemluvě o tom, že jsem si nikomu netroufla oznámit datum svého propuštění, takže mě – zcela logicky – nemůže nikdo očekávat.

Dojela jsem co nejbliž k domu a vklínila se s autem do těsného prostoru mezi nějakým cadillacem a range roverem. Odsud jsem už dům viděla naprosto jasně – z odpolední mlhy se vyloupila bílá dřevostavba s bílými okenicemi. Jednopatrový venkovský domek, postavený někdy na začátku dvacátého století našimi předky na okraji několika akrů bažin a lesů, za nimiž leží východní břeh široké a kalné Psí řeky. Její vlhká, slaná vůně pronikala ventilačními otvory až dovnitř auta. Jak jsem tam tak seděla, zářivé slunce najednou zakryl mrak, který odkudsi připlul po obloze.

Na těch pár akrech půdy jsem vyrostla. Po promoci jsem sem občas jezdila. Pokud jsem zrovna nebyla na prášcích a když jsme se s tátou nehádali, cítila jsem se tu dobře. Pokud tomu tak nebylo, bývalo to horší. Vždycky jsem to tady považovala za svůj domov. Když jsem

vystřčila nohy z auta, sevřely se mi útroby nervozitou. Wynn a Molly Robb se o dům evidentně moc nestarali. V odpoledním světle vypadal zpustle, až strašidelně. Tento dojem podtrhovala vysoká tráva a záhoňy přerostlých azalek, svírající budovu ze všech stran.

Doufala jsem, že se postarali aspoň o tátu.

Vystoupila jsem z ojetého Volkswagenu Jetta a zabouchla za sebou dveře. Obklopilo mě těžké pobřežní dusno a přivítalo mě zpátky mezi živé, do světa mého dětství. Zhluboka jsem vdechla příjemnou vůni řeky.

Dokázala jsem to. Možná jsem lehce rozechvělá a křehká, ale nejsem už ten člověk, který se odtud před rokem odpotácel na terapii. Zahнала jsem obrazy kovových židlí postavených do kruhu na ošoupaném koberci potřísněném skvrnami od kávy ve velké místnosti ozářené bledým zářivkovým světlem. Obrazy zlomených, vyhublých, utrápených žen, které na těch židlích sedí. Teď jsem z nich dostala strach. A měla jsem důvod. Napadlo mě, že v jejich tvářích poznávám samu sebe.

Našlapovala jsem opatrně po špičkách, abych si nenabrala do nízkých bot, a kráčela po cestě k domu. Tyhle boty jsem si koupila v jednom výprodeji na dárkový poukaz, který jsem dostala od holek z terapeutické komunity, a když jsem si je asi před hodinou zkoušela, dodaly mi špetku sebevědomí. Samozřejmě jsem zapomněla, že se na-prosto nehodí do terénu.

Ještě jsem neudělala ani dvacet kroků – prvních dvacet kroků na vlastních nohách a bez podpory všech těch psychoterapeutů a doktorů na odvykáací léčbě – když jsem na zlomek vteřiny spatřila něco, co mě vrátilo o pětadvacet let zpátky do doby, kdy jsem byla ještě malá holka.

Rudý havran.

Ten obrovský pták visel pověšený na sloupku u paty schodiště vedoucího ke vchodovým dveřím. Lesklá černá ocasní pera měl hluboko svěšená, zahnutý zobák směřoval vzhůru k nebi. To zvíře bylo dvakrát větší než normální havran. Byl skoro tak velký jako jestřáb. Každých pár sekund roztahoval křídla a já na jeho perech viděla rudé odlesky zapadajícího slunce.

Zatnula jsem ruce v pěst, zavřela oči a zhluboka se nadechla – chvěla jsem se horkem, vlhkostí a vůní řeky.

Nejsem moje matka.

Dívka se zimolezem není skutečná.

Nemám na špičkách prstů zlatý prach.

Rudý havran neexistuje.

Vyslovila jsem ta slova nahlas do horkého vzduchu jen tak z přebytku energie. Tak jak jsem se to naučila během těch měsíců v terapeutické komunitě. Jasně a pevným hlasem. Jako bych jim věřila. Když jsem otevřela oči, můj dech byl trhavě zrychlený. Po rudém havranovi nebylo ani stopy, rozhlížela jsem se kolem, ale nebylo po něm ani památky. Byl to jenom úplně obyčejný, tuctový černý pták, který se na mě díval bezvýraznými černými očima.

Uvolnila jsem ruce sevřené v pěst a znova se zhluboka nadechla. Věděla jsem, že návrat domů nebude lehký, ale věřila jsem, že to zvládnou, aniž bych se musela uchýlovat ke starým osvědčeným prostředkům. Už jsem je nepotřebovala. Nepotřebovala jsem ani zlato, ani rudého havrana nebo další fantasmagorie, které jsem si kdysi záměrně vyvolávala před svým vnitřním zrakem, a sugerovala si, že je skutečně vidím. Později nebylo lehké se jich vzdát – zhmotňovaly se a žily si pak svým vlastním životem. Teď jsem ale myslela pozitivně. Už jsem nemusela hrát tyhle dětské hry. Mohla jsem žít tady a teď jako normální člověk.

Ten pták zase roztáhl křídla a vznesl se ze sloupku. Přistoupila jsem ke schodům a dotkla se místa, kde předtím seděl. Prohlédla jsem si zblízka prsty, jestli na nich nenajdu nějaké stopy zlata. Nic tam nebylo. Žádný havran, žádné zlato. Všechno bylo v pořádku. Stačí, když budu věřit svým afirmacím a sama sobě. Když půjdu dál. Když nechám ten proud, aby mě unášel dál.

Vyšla jsem po schodech a zastavila se přede dveřmi, protože jsem si nebyla jistá, jestli mám zaklepat, nebo rovnou vejít. Za ten rok se toho nemohlo moc změnit, ale stejně. Byla to dlouhá doba. Byl to dlouhý, vyčerpávající, beznadějný rok. Nejprve tři měsíce na odvykací kúře, kterou provázal ukázkový absták v důsledku vysazení percoce-tu. Pak tři měsíce v léčebně a (skoro) šest měsíců v komunitě. Zkrátka rok v pekle.

Je to vlastně zázrak, že jsem nezahlédla taky růžové slony s červenými puntíky.

Otevřela jsem dveře a překvapeně zamžourala, protože všude bylo rozsvíceno. Křišťálový lustr na stropě a každá lampa, kam jen oko pohlédlo, svítily. Podivné. Jasné světlo tátu vždycky rozčilovalo, byl z něj podrážděný a zmatený. Vešla jsem do vstupní haly, nechala za sebou bouchnout těžké dubové dveře a vypnula řadu vypínačů, takže se místnosti ponořily do tmy. Odložila jsem kabelku na lavici pokrytou starožitným gobelínem.

Ze zadního traktu domu se ozývaly tlumené hlasy. Kdyby se tu konal nějaký večírek, byly by určitě hlasitější. Žádná hudba. Žádný smích. Pocítila jsem strach. Co když umřel a nikdo mi to neřekl? Vešla jsem do dlouhé chodby a zaznamenala kytice pečlivě naaranžovaných růží, lilií a hortenzií, které stály ve vázách na kulatém stole s mramorovou deskou. Pohřební kytice. Nemohla jsem z nich spustit oči.

Najednou se objevila moje švagrová Molly Robb, která z ničeho nic vyšla ze dveří obývacího pokoje na opačné straně chodby, a já se překvapeně zarazila. Měla na sobě béžový, nařasený kalhotový kostýmek – oblečení, které by sedělo spíš k padesátileté, a ne čtyřiatřicetileté ženě. Nebyly to rozhodně její volné tepláky a sportovní triko bez rukávů, na které jsem byla zvyklá. Vypadalo to, že má čerstvě udělaný účes. S otevřenou náručí mi vyšla vstříc.

„Altheo, co tady děláš?“ Silně mě přitiskla na svou spíše plochou hrud'. Když jsem ucítila pro ni naprosto netypický, výrazný parfém s květinovou vůní, skoro jsem se rozesmála.

„Nechala jsem vzkaz na záznamníku...“ Nedokončila jsem větu. Volala jsem tátovi, ale nikdo se mi neozval zpátky. Nepřekvapilo mě to. Věděla jsem, že když má špatný den, nezvládne mi ani zatelefonovat. „On... on umřel?“ Nedokázala jsem to skoro vyslovit. Molly mi to mohla aspoň zavolat. Věděla jsem, že na mě byla trochu našťavaná, když jsem odjela, ale pořád jsme byly jedna rodina.

Molly Robb udělala krok zpátky a její ústa se zformovala do perfektního, rtěnkou orámovaného O. „Miláčku, ne. Ne.“ Znovu mě obжала, tentokrát ještě vášnivěji, a mě zaplavil pocit úlevy. Stály jsme tam a držely se kolem ramen.

„Panebože, ty mě děsíš,“ řekla jsem.

Neusmála se, jenom se lehce odtáhla a podívala se mi do očí. Jako u očaře. Byla jsem na to u ní už zvyklá. Pak sklopila zrak, pohledem sklouzla na mé ošoupané dřiny a beztvaré šedé tričko. Zamračila se. „Hodně se toho změnilo za tu dobu, co jsi byla pryč, Altheo.“

„Co se děje?“

Chytila mě svými tenkýma ptačíma rukama za rameno. „Je mu stále hůř, Altheo, a proto jsme se k němu s Wynnem radši přestěho-

vali... Měli jsme pocit, že by měl ještě dostat šanci, aby...“ Ohlédla se zpátky ke dveřím obývacího pokoje. „Už nikoho nepoznává.“

„Měli jste mi zavolat.“

„Říkali jsme si, že bude lepší, když dokončíte...“

Nečekala jsem už na další vysvětlení, vytrhla jsem se z jejího sevření a pospíchala dál do zadního traktu. Když jsem vešla do obývacího pokoje, krve by se ve mně nedořezal. Vyděsilo mě ohromné množství lidí, kteří tam byli. Byli všude. Na některé jsem si pamatovala z dětských let nebo ze střední školy. Byli tam i tátovi přátelé, které jsem neviděla roky. Jeden velmi starý muž s nažloutlou pokožkou pokrytou skvrnami se opíral o starožitnou hůl ze srnčího parohu. Zнала jsem ho a věděla, že to je tátův starý přítel pan Northcut.

Byl možná o dobrých dvacet let starší než táta a vždycky vystupoval jako jeho mentor a ochránce. A byl to velmi bohatý ochránce, který sponzoroval otcovu cestu k postu státního generálního prokurátora. Osobně jsem toho chlapa neměla nikdy ráda. Vyzařovala z něj nezaměnitelná patriarchální aura, což se projevovalo i tím, že mi za celý život neřekl víc než dvě slova.

Teď mě pozdravil pokynutím hlavy, já jsem ale hned odvrátila zrak do místnosti, abych mu nemusela odpovídat. To zapříčinilo mírný záchvat paniky, který rozvibroval mé tělo. Jména a tváře z různých období mého života vířily v nerozlišitelném mumraji kolem mě. Na tohle jsem nebyla vůbec připravená.

Pak jsem si všimla někoho, koho jsem ani trochu nečekala. Píchlo mě u srdce. Lekla jsem se, až jsem sebou trhla. Okamžitě jsem ho poznala, i když jsem ho neviděla... no možná víc než deset let. Laskavé oči, neodolatelně hřejivý úsměv. Neustále spálený nos nasvědčoval

tomu, že patří mezi muže, kteří poměrně velkou část svého života stráví plachtěním na moři.

Byl to Jay.

Mluvil zrovna se sousedkou paní Kemperovou, přikyvoval, usmíval se přitom a já jsem ho sledovala jako zhypnotizovaná. Vypadal úplně stejně jako před těmi deseti – ne, dvanácti lety. Možná ještě líp. Vždycky jsem byla posedlá jeho tváří – už od druhé třídy, když jsem ho poprvé spatřila v přečpané učebně slečny Huffmanové –, ale ne proto, že by to byl nějaký krasavec. V jeho tváři totiž všechno perfektně ladilo. Z evolučního hlediska to pro mě byl jeden z milionu jedinců, který se ke mně pravděpodobně geneticky hodí. Poprvé mě dostal, když mi bylo sedm, a trvalo mi pak ještě pár let, než jsem si to dokázala přiznat. A dostal mě i teď.

Sakra. Když jsem ho spatřila, srdce se mi skoro rozskočilo, jako by ho právě chtěla rozsápat smečka divokých psů, což popravdě řečeno, nebylo v danou chvíli moc příjemné. Po maturitě jsem se od něj dokázala odpoutat a celkem úspěšně na něj zapomenout. Pak se ke mně doneslo, že se přestěhoval někam na sever. Musí být tedy na návštěvě u rodičů. Nebo se přestěhoval zpátky. Bezva. Rychle jsem odvrátila pohled a snažila se splynout s davem v pokoji.

Konečně jsem uviděla otce, jak sedí ve velkém ušáku u zadní stěny, před okny s výhledem na terasu a na louku, svažující se až k říčnímu břehu. Někdo, pravděpodobně Molly Robb, ho oblékl do bílé košile a modrého jednořadového saka. Jeho čerstvě oholená tvář byla však pobledlá a pohled jeho modrých očí nesoustředěný. Nevypadal na svých třiasedmdesát, ale mnohem, mnohem starší. Obložený z obou stran polštáři z kartounové látky držel na klíně malého pejska, který vypadal jako pomeranian nebo čivava.

Ten pes byl další věc, která mě vyvedla z míry. Táta byl totiž vždycky ky milovníkem labradorů. Kam až mi paměť sahala, měli jsme vždycky čokoládového labradora a pokaždé se jmenoval Folly. Ještě teď jasně vidím, jak skoro přesně před rokem stojí na přední terase a sleduje, jak odcházím. Tenkrát mě ani neobejmul, položil jenom ruku na Follyho hlavu a pomalými krouživými pohyby ho hladil.

Tenhle nový pes spustil v mém mozku poplach.

Posadila jsem se k jeho křeslu na bobek tak, že moje tvář byla o malinko níž než jeho. Shlédl na mě svýma modrýma očima. Spatřila jsem jeho třesoucí se rty a pokusila se o úsměv. Pes na mě zíral svýma vypoulenýma očima a z nějakého důvodu mi připomínal Molly Robb.

„Tati.“

Jeho výraz se nezměnil.

Položila jsem mu ruku na koleno. Pejsek trochu zavrčel. „Jsem doma,“ řekla jsem. Nic na to neřekl, ale neodvrátil pohled, takže jsem pokračovala. „Tak ráda tě vidím.“

Sledovala jsem, jak přivírá oči a jak se v nich objevuje záblesk porozumění. „Altheo.“ Vyslovil rychle moje jméno, jako kdyby to bylo něco nechutného, co musí co nejrychleji vyplivnout z pusy.

„Ano, jsem to já,“ řekla jsem a snažila se, aby má slova zněla co nejvíc optimisticky. Poplácala jsem ho rukou lehce po koleni a podařilo se mi přitom udržet pohled na jeho tváři, aniž bych se ujistila, že můj dotyk nezanechal na jeho kalhotách stopu v podobě zlatého prachu.

„Jdi pryč,“ řekl.

Sevřel se mi žaludek a musela jsem se rychle nadechnout. Podívala jsem se mu znovu do očí a usmála se. Zkoušela jsem se s ním propojit, abych mu připomněla, kdo skutečně jsem. *Já jsem přece tvoje dcera. Já jsem Althea. Já nejsem Trix. Já nejsem moje matka...*

„Jdi pryč,“ zopakoval tak tiše, že jsem ho sotva slyšela.

Balancovala jsem na podpatcích svých nových bot, ale sklonila jsem hlavu a vzpomněla si, kolikrát už jsem od něj tuhle větu slyšela. Vlastně mnohokrát. Vždycky jsme se ale nakonec usmířili. Byl nemocný. Nemohl si pamatovat všechny rozhovory, které jsme spolu vedli, a že jsem nakonec udělala všechno, co jsem mu slíbila. A nemohl si pamatovat svůj slib, že se můžu vrátit a zůstat tady, dokud si neseženu práci a nenašetřím nějaké peníze. Zhluboka jsem se nadechla a snažila si racionálně zdůvodnit, že ten muž přede mnou není *můj otec*, jakého jsem znala, a že musím brát v úvahu jeho nemoc.

„Vrátila jsem se, tati.“ Nedodala jsem už ale z *léčebny*. Jestli si to nepamatuje, nebudu mu to radši připomínat. Zase jsem se usmála. „Daří se mi dobře. Opravdu dobře.“

„Tohle jsou tvoje narozeniny?“

„Ne, to je oslava na tvoji počest.“

„Tobě je třicet?“

Zakroutila jsem hlavou a snažila se stále udržet úsměv. Bylo to čím dál těžší. Cítila jsem, že slzy, které jsem potlačila předtím na chodbě, se neúprosně derou ven. „Až za několik týdnů. Třicátého září. Vzpomínáš si? Třicátiny třicátého.“

Jakmile jsem to datum vyslovila, ucítila jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Ačkoli mě všichni psychologové a psychoterapeuti, které jsem ve svém životě potkala, ujišťovali, že moje matka byla nemocná a neměla žádné právo strašit pětiletou holčičku, stejně jsem si pamatovala všechno, co mi řekla tu noc, kdy oslavila své třicáté narozeniny, tu poslední noc, kdy jsem ji viděla naživu. „Čekej na ni. Čekej na dívku se zimolezem. Ona si tě najde, a jestli ne, tak najdeš ty ji.“

Otec mi sundal ruku ze svého kolena a sesunul se zpátky do křesla.

„Jdi pryč,“ zopakoval. Pes na mě najednou začal štěkat, dvěkrát, pisklavá zaňafání. Hajzlík jeden. Měla jsem chuť ho vzít a hodit někam na opačnou stranu místnosti. Táta se podíval přese mě na ostatní. „Odvedte ji ode mě! Odvedte tu šílenou děvku pryč, ať už ji nevidím!“

Celá místnost ztichla a já jsem cítila, jak se lidé vzdalují od křesla a odcházejí pryč. Nerozhlížela jsem se kolem sebe, ale věděla jsem, že všichni – včetně Jaye – se na nás dívají. Zrudla jsem a po tvářích mi začaly stékat slzy. S tím už se nedalo nic dělat. Můj otec. Můj vlastní otec na mě křičí a chce, abych odešla z jeho domu. Nedokázala jsem ho poslechnout. Nemohla jsem se pohnout. Dokázala jsem se jen choulit na bobku u jeho křesla.

Vedle křesla se objevil můj bratr Wynn. Měl dokonale uhlazené černé vlasy a stejné modré jednořadové sako jako otec. Podívala jsem se na něj, zakroutila nechápavě hlavou a zabreptala něco o tom, že bychom neměli otce rozrušovat. Světlo ve Wynnových očích jako by pohaslo – jako vždy, když jsem se začala projevovat a on to nepokládal za šťastné – a jedním gestem mě umlčel. Zamkla jsem si pusou na deset západů.

„Pustili tě dřív,“ řekl mi s křečovitým úsměvem.

„Před deseti dny, Wynne...“

Mezi námi se zčistajasna zhmotnil Gene Northcut a já jsem rychle vstala.

„Všem se omlouváme,“ oznámil Wynn přítomným. Všechny tváře se v tu chvíli otočily k němu jako květiny za sluncem a já jsem si všimla nenuceného úsměvu a záblesku jeho zářivě bílého chrupu. V tomhle byl vždycky dobrý. Velmi dobrý. „Otec by se s vámi teď chtěl rozloučit a popřát vám dobrou noc. Vezmeme ho se sestrou nahoru,

aby si mohl udělat pohodlí. Prosím, pokračujte. Za chvíli se vrátíme. Altheo?“

Pod přísným pohledem pana Northcuta uchopil Wynn tátu v podpaždí a vedl ho pryč z místnosti. Nenásledovala jsem je.

Z davu se oddělil Jay. „Ahoj, Altheo. Jsi v pořádku?“

Zarazilo mě to. Byla jsem zmatená. Všichni se na mě dívali se soucitným nebo starostlivým výrazem. A – abych byla upřímná – určitě mě taky bedlivě sledovali a snažili se mě hodnotit. Hodně se toho o mně ten poslední rok určitě napovídalo a bylo by bláhové si myslet, že ne. A teď ještě tohle. Tahle hromada sraček po mém návratu domů. Nedokázala jsem se pohnout. Nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo.

„Můžu ti přinést něco k pití?“ nabídl se Jay. „Vodu nebo něco jiného?“

„Miláčku.“ Molly Robb se objevila po mé pravé ruce. Jemně se dotkla mého ramene. „Pojďme.“

„Moc rád jsem tě viděl,“ řekl mi Jay. Neodpověděla jsem a nechala Molly Robb, aby mě odvedla ven z místnosti do vstupní haly. Wynn s tátou už byli nahoře na schodech. Vydala jsem se za nimi.

„Altheo!“ zavolala za mnou ještě, ale já jsem ji ignorovala a stoupala vzhůru. Schody jsem brala po dvou.

Zahlédla jsem Wynnovu pečlivě učesanou hlavu, jak mizí na konci chodby ve dveřích otcova pokoje. Zabouchly se a cvaknul zámek, jako by je někdo zamkl zevnitř. Rozběhla jsem se po chodbě a vzala za kliku. Začala jsem s ní lomcovat, ale dveře se ani nepohnuly. Opravdu je zamkl – můj vlastní bratr přede mnou zamkl pokoj mého otce. Zaťukala jsem na dveře. „Wynne?“ Snažila jsem se mluvit co nejtišeji. „Pusť mě dovnitř.“

Molly Robb se zase objevila vedle mě. „Altheo, miláčku, proč děláš tyhle scény?“

„Ale nedělám. Prostě ho chci jenom vidět.“

Soucitně se na mě podívala. „Měla bys radši jít.“

„Já chci vidět otce.“

„Ale miláčku, on tě teď vidět nechce. Nechápu, proč se tváříš tak překvapeně. Po tom všem, co si naše rodina musela vytrpět.“ Její hlas přešel do vážného šepotu. „Ve skutečnosti jsi trochu netaktní. Hraničí to až s drzostí.“

Otočila jsem se k ní zády, zavřela oči a dotkla se jich konečky prstů. *Dýchej*, pomyslela jsem si.

Ano, byl to špatný rok. Ukradla jsem tátovi peníze a ostatním taky. Devadesát procent času jsem strávila na percocetu. Takže mě zcela logicky šoupli do léčebny. A je pravda, že celou tu dobu jsem s nimi bojovala. Po čase, a bylo to vlastně jen pár týdnů, jsem to vzdala. Začala jsem chodit na terapii, individuální i skupinová sezení. Podílela jsem se aktivně na programu, který mi vytvořili. S tátou jsme si telefonovali a on mi posílal legrační pohledy. Když jsem se pak přesunula z léčebny do terapeutické komunity, posílal mi koláče z mé oblíbené pekárny.

Možná to všechno způsobil ten celkově divný pocit z návratu domů. Ženy z komunity mi vyprávěly, jak je to těžké, když se člověk vrátí zpět z dlouhého pobytu v léčebně, protože jeho rodina není zvyklá na to, že je klidný a bez závislostí. Je zdravý, ale je to pro ně svým způsobem cizinec.

„Zachovala ses vůči Wynnovi strašně bezohledně,“ sdělila mi Molly Robb. „I vůči mně. Ty otázky, na které jsme museli pořád odpovídat, to si nedovedeš vůbec představit.“

„Dobře, budu se od vás dvou držet dál. Ale chci vidět svého otce.“

„Má Alzheimeru, Altheo,“ zasyčela jen pár centimetrů od mého obličeje.

„Já vím,“ odpověděla jsem. *Jenom teď nezačít brečet.*

„A je to mnohem horší, než když jsi odcházela.“ Udělala významnou pauzu. „Umírá.“

Ačkoli jsem to věděla od první chvíle, kdy jsem spatřila auta zaparkovaná kolem příjezdové cesty, tahle zpráva byla jako rána pěstí. Nejdřív matka a teď ještě otec. Koktejl naštvanosti a zoufalství koloval v cévách všech mých končetin.

„Vy jste mě prostě nechali hnít v tý díře a on tady mezitím umíral?“ vyčetla jsem jí. Výhonky hněvu přerostly v silné kořeny a větve a začaly pučet všemi směry jako vinná réva. „A ani jste mi to neřekli?“

„Nechtěli jsme narušovat tvoji léčbu. Říkali jsme si, že to tak bude nejlepší. Kdybys nám řekla, že přijedeš, mohli jsme ho na to připravit. Jak sis asi všimla, tvoje přítomnost ho rozrušila.“

„Není při smyslech, Molly. Měli jste mi s Wynnem říct, jak na tom je. Měli jste mi dát vědět, že se mám vrátit domů...“ Hlas mi vypověděl službu uprostřed vědy. „Jsem přece jeho dcera.“

„Altheo,“ odpověděla. „Dej se trochu dohromady. Máme tady plno lidí, přišli vzdát úctu tvému otci. A taky...“ Její hlas přešel do šepotu. „... aby podpořili Wynnovu kampaň. Gene Northcut se rozhodl, že ji bude skoro výhradně financovat.“

„Já ale úplně kašlu na Gena Northcuta i na celou podělanou Wynnovu kampaň.“

„Což dokazuje, jak jsi neskutečně sobecká. Tahle rodina se obětovala Wynnově kampani. Obětovali jsme všechno. Víš, jak moc to pro tvého otce znamená. Už jako kluk si Wynn přál stát se guvernérem.“

Měla pravdu. Tátovy naděje se upínaly vždycky jenom k jeho zlatému synkovi. Jeho dcera pro něj nikdy nic neznamenal. Přál si jen to, abych něco nepodělala a můj život neskončil v troskách. Wynn ale odjakživa směřoval k hvězdné politické kariéře.

„Mě tohle nezajímá. Chci vidět tátu,“ odpověděla jsem.

„Jak můžeš být tak krutá?“ Zakroutila hlavou. „Děsíš ho.“

Ještě než jsem stihla zpracovat tu neskutečnou myšlenku, že můj skoro dvoumetrový otec je ze mě vyděšený, zaburácel za zamčenými dveřmi ložnice jeho silný hlas. Zněl neskutečně energicky a autoritativně. Takhle sebejistého jsem si ho pamatovala.

„Řekněte jí...“ řval za dveřmi. „Řekněte tý holce, že se z ní ve třiceti stane děvka. Když tady byla její matka, tak se z ní taky stala děvka. Ve třiceti jsou z nich děvky.“ Pak hlas za dveřmi propukl v záchvat nekontrolovaného smíchu.

KAPITOLA 2

Září 1937

Údolí Sybil Valley, Alabama

Z nedalekých hor i ze vzdálenějších údolí přicházely ženy, aby si od Jinn Wootenové koupily několik lahví zimolezového vína. Obvykle chodily pěšky. Jednou za čas některá z nich přijela na mule, kterou vedl za uzdu její manžel. Howell se z toho mohl vždycky zbláznit. Byl farmář, jeho otec byl taky farmář a dědeček jakbysmet a nedokázal to pochopit, protože muly jsou přece k tomu, aby se s nimi oralo, a ne aby vozily na hřbetě ženský.

Howell měl v plánu, že všechen ten zimolez, který mu zamořil celou spodní louku, vytrhá. Byl to v podstatě plevel, nějaká japonská odrůda, kterou vlada asi před sto lety rozmnožila po celé východní části země. Bylo to horší než rakovina a bylo to naprosto k ničemu. Howell proto zvažoval, že místo něj radši zasadí bavlnu, ale pak mu došlo, že bavlna potřebuje dobře prohnojenou půdu a že by kolem ní musel pořád skákat.

Když se ty ženy objevily a začaly na Jinn halekat, aby vyšla z domu a prodala jim pár lahví vína, Howell se většinou někam vypařil. Je ale

pravda, že mu dávala všechny peníze, které takhle vydělala. Tedy alespoň většinou. Zpočátku každopádně.

Z bobulí zimolezu se dalo vyrobit domácí víno stejně dobře jako z jiných plodů. Jinn nejdřív vyšla z obdobného receptu své tety na pampeliškové víno, pak ale vymyslela pár *triků* – občas zkusila nějakou novou přísadu – a nakonec z toho bylo chuťově něco mezi brandy a mizernou whisky, kterou vyráběl její otec.

Jinn tvrdila, že ztratila přehled o tom, z čeho se její speciální recept vyvinul – byla jednou z těch tajnůstkářských kuchařek, které nikdy přesně neřeknou, jak připravují broskvový koláč nebo dušeného králíka, a prostě to odbydou formulacemi typu – *dej tam trochu toho a trochu toho*. Svým zákaznicím vždycky říkala, že si nemůže vzpomenout na přesný postup, jak víno dělá. A nedokázala jim vysvětlit ani to, proč má tak opojné účinky.

Věděla ale, že je lepší rozdrtit květy jen tak mezi prsty než to dělat šťouchadlem na brambory, protože tak lépe vynikne jejich vůně. Věděla taky, kolik dní je dobré nechat směs fermentovat, aby měl pak nápoj pořádný říz. Jako jediná používala speciální kvasinky, které si objednávala od jednoho chlápka v Cedartownu. Nakonec toho vlastně věděla docela dost.

Zatímco pro muže z údolí Sybil Valley – většina z nich chlastala první ligu – byla představa, že pocucávají nějaké zimolezové víno, naprosto ponižující, u žen to bylo něco jiného. Už před několika lety totiž zjistily, že je skoro stejně silné jako pálenka z obilí, a přitom mnohem jemnější. Ty zvěsti se rozšířily po celém státě až do Chattanoogy: Jinn Wootenová, dívka, jejíž ruce voní po rozdroleném zimolezu, vyrábí elixír, po němž budete krásná a žádoucí, aniž by vám do zítřejšího rána propálil útroby.

Jednoho dne, když Howell zrovna pracoval v Huntsville s partou v rámci programu pro nezaměstnané a Jinn vařila večeri pro děti, zaklepaly na dveře Wootenových dvě cizí dámy. Měly krátké vlněné šaty a klobouky a ústa namalovaná rudými rtěnkami se sametovým leskem. Přijely ve velkém stříbrném autě, které vypadalo jako drak.

Nepatřily mezi její běžnou klientelu, ale přišly si pro to samé jako ostatní ženy. Vykoupily všechny Jinniny zásoby, a když je vyprovázela před dům a sledovala, jak nakládají víno stočené do lahví od mléka do kufru a na podlahu automobilu, jedna z nich si zaclonila rukou v rukavici oči a podívala se na ni.

„Měla byste okamžitě odjet do Hollywoodu,“ oznámila jí. „Přihlaste se na kamerové zkoušky. Jste ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděla.“ Obrátila se ke své společnosti. „Madge! Nemyslíš, že by to měla zkusit v Hollywoodu?“

Na terase se objevily Jinniny děti Walter a Collirene a připojily se k matce. Chlapec stál široce rozkročený, ruce měl zkřížené na prsou a sledoval, co se tu děje. Jeho oči komíhaly sem a tam, s úžasem sledoval svoji matku a hned zase cizí paní. Ústa měl pootevřená.

Madge se postavila a uznale se na Jinn podívala. „Je mnohem hezčí než Myrna Loyová. Kolik je vám let?“

„Skoro třicet. Za měsíc mi bude třicet.“

„No to tedy zírám, děvče. Vůbec na to nevyPadáte. Vypadáte tak na sedmnáct.“

Collirene přišla blíž k matce a chytila se jí za zástěru.

„Chceš jet do Hollywoodu, miláčku?“ zeptala se jí Madge. „Chceš s maminkou do Hollywoodu?“

Collirene neodpověděla.

„Chceš se stát hvězdou stříbrného plátna?“

Collie se snažila ukrýt v záhybech matčiny sukně a Jinn jí položila ruku na kudrnatou hlavičku, jako by ji chtěla chránit. Walter byl její dítě bez bázně a hany. Ten se o sebe postará, bude z něj drsný venkovan, který dokáže přežít v nemilosrdných, divokých horách – už dneska má bystré oči a chytrý výraz, a to je mu teprve dvanáct. Collie je ale jiná, vydaná světu napospas.

„Myslím, že je na to moc ostýchavá,“ odpověděla za dceru Jinn.

„S ostýchavostí člověk díru do světa neudělá,“ prohlásila Madge, než obě ženy nastoupily do stříbrného draka. Slíbily Jinn, že se zase vrátí, a zmizely v oblaku prachu. Jinn ucítila v kapse u sukně svazek bankovek. Bylo to přes sto dolarů. Rozhodla se, že o tom Howellovi neřekne. Ale určitě se ho aspoň zeptá, kdo je to ta Myrna Loyová.

Když pak seděli u večeře, malý Walter se na matku upřeně zadíval. „Kdo to byli?“ zeptal se všetečně. „Říká se, *kdo to byl*,“ opravila ho Jinn. „Jenom kamarádky. To je vše.“ Nechápatě se na ni podíval a ona si uvědomila, jak moc je podobný svému otci. Chlapec se pak beze slova odsunul od stolu a vyběhl zadními dveřmi. Nedojedl sice zeleninu, ale už ho nevolala zpátky.

Později večer, když uložila děti do postele, zašla Jinn ještě dolů do sklepa, kde uchovávala všechny ty kbelíky, trubky, gázu a zátky, které potřebovala pro výrobu vína. Těch sto dolarů v podobě několika bankovek zastrčila do starého prázdného džbánu. Zašpuntovala ho velkým uzávěrem a postavila nahoru na polici vedle ostatních nádob, v nichž fermentovala víno. Howell do sklepa skoro nechodil a kromě sporadických otázek, kolik a od koho dostala zapláceno, se o její obchod příliš nezajímal, natož aby ji kontroloval.

Když byla Jinn malá holka, žila u nich v údolí Sybil Valley bláznivá žena. Pocházela z rodiny Lurieových. Ukradla manželovi celoživotní

úspory, skoro celé je propila, aby se nakonec svlékla a vylezla na požární věž na vrcholku Ptačí hory. Kolem věže se pak seběhla spousta lidí, aby se na ni podívali. Někteří ušli i několik mil. Šlo samozřejmě převážně o muže. Stála tam s nahým zadkem a odhaleným poprsím jako nějaká děvka. Nazítří se Jinn dozvěděla, jak to celé pokračovalo, že celý den neslezla a ještě hulákala na svého bratra, který se ji pokusil sundat. Celý den vyhrožovala, že skočí, což nakonec při západu slunce taky udělala. Chtěla si srazit vaz, ale štěstí jí nepřálo a rozbila si akorát koleno a odřela bok. Její rodina ji pak nechala zavřít do Pritchardova ústavu pro choromyslné. Lidé říkali, že hlavním důvodem toho všeho bylo, že ji manžel přestal hlídat.

Jinn si uvědomila, že jí stejně jako téhle holce něco zásadního došlo. Věděla taky, že když byla její máma zamčená ve své ložnici, bylo jí zle a propadala hysterii, jejich táta bloumal po okolí jako mlsný kocour. Věděla proč, protože ho několikrát přistihla, jak osahává zadky některým dívkám z města.

A došlo jí taky pár věcí o Howellovi. Zdaleka se to nepřibližovalo tomu, co prováděl táta. Nicméně byl pytlák a občas se jí v kuchyni objevily steaky z nelegálně uloveného jelena. Dalším problémem byla kvanta pálenky, kterou vyráběl v kůlně za domem.

Na rozdíl od té šílené Lurieovic holky ale uměla držet jazyk za zuby.

Jinn kdysi Howella určitě milovala, ale připadalo jí, že už je to strašně dávno. Že to bylo v nějakém minulém životě. Nosívala rozpuštěné vlasy, protože se mu to líbilo, a každé ráno, než odešel do práce, ho nechávala, aby ji osahával pod noční košili ještě před svítáním, přestože strávila třeba půl noci péčí o děti.

Howell ale v poslední době přestal tyhle ranní rituály provozovat. Jakmile otevřel oči, vstal z postele, oblékl se, obul, mlčky jí kývl na

pozdrav a vyšel z domu. Určitě si ani nevšiml jejího účesu. Vlastně si jí nevšímal skoro vůbec, s výjimkou toho, když udělala něco špatně.

Její matka jí vždycky říkala, že tyhle věci jsou v manželství normální a že nemá cenu si nad nimi lámat hlavu. Říkala, že člověk se *usadí*. A ty manželovy osobní záležitosti, které před ní drží v tajnosti, jsou prostě nutnou součástí tohohle *usazení*. I ona měla svá vlastní tajemství. Ty dámy z Chattanooga. A ještě jedno, to nejdůležitější, které ukrývala ve svém srdci jako milostný dopis.

Její hovory s Tomem Stockerem.

Jinn se začervenala a zastrčila džbánec s penězi ještě kousek dál do temného kouta police. Sto dolarů! Má je tady bezpečně ukryté a může si teď v klidu rozmyslet, jak s tímhle náhlým bohatstvím naloží. Možná by to tady *měla opravdu zabalit* a odjet do Hollywoodu. Sebrat děti, nastoupit na vlak a přihlásit se na kamerové zkoušky, jak jí radily ty dámy.

Howell už se s tím nějak vyrovná. Může koneckonců přijet za nimi. Určitě bude chtít Waltera. Collirene by se klidně vzdal, ale kluka bude potřebovat na farmě. Možná by tu měla Waltera nechat. Ale Collie je teprve pět, je to její holčička. Bez Collie nikam nepůjde. Pořád si ještě cucá palec, a když se v noci probudí, volá ji.

Jinn se rozhodla, že si musí všechno dobře rozmyslet a zvážit všechna pro a proti, utřídit si své možnosti, jako když věší prádlo na šňůru. Bude mít k tomu ještě příležitost. Venku na louce, když sklízí plody zimolezu a kolem ní pobíhá Collie, která hledá uschlé kobylinky a schovává si je do krabice od doutníků, může Jinn přemýšlet o různých věcech. Je tam svobodná a má soukromí. Doma tohle nedokáže. Howellovi stačí, když se na ni podívá, a dokáže hned uhádnout, na co myslí. Jistě by vytušil, co plánuje. Začal by pak určitě pobíhat po domě, dupat, nadávat a bůhví k čemu by to nakonec vedlo.

KAPITOLA 3

Sobota, 15. září 2012

Mobile, Alabama

Nakonec jsem z té oslavy zbaběle utekla. Prchla jsem před svým hněvem, dezorientovaným otcem, Wynnovým chladným výrazem a překvapivě novým zevnějškem Molly Robb. A taky před Jayem a jeho nesnesitelnou vlídností.

Tak to by bylo. Jedenáct měsíců terapie, sdílení svých pocitů a učení se, jak čelit problémům, nemluvě o koupi těch podělaných, nepraktických bot, a já jsem to všechno pokazila. Stačila mi necelá hodina doma a byla ze mě zase ta stará dobrá Althea.

Ten neposedný, miniaturní psík mě vyprovázel až před hlavní vchod a pronásledoval mě i po schodech dolů, jako by si myslel, že toužím po jeho společnosti. Zařvala jsem na něj, aby si sedl, a on, po chvíli zmateného pokukování, zabořil svůj miniaturní zadek do pře-rostlé trávy.

Rozběhla jsem se jako o překot po cestě vedoucí do lesa a stále si opakovala, že musím dýchat. Můj otec je nemocný. Alzheimer je ošklivá nemoc. Skoro rok mě neviděl. Jeho mysl byla zakalená jako řeka

po dešti, v níž plavou útržky vzpomínek na staré časy. Nemohl ani vědět, co říká.

Tohle poznání mě ale nezavalovalo pocitu, že se země pod mýma nohama otevřela a já padám někam hluboko, kloužu po holé skále a nemám se čeho zachytit. Mé ruce nemohou nahmatat oporu, která by zabránila mému pádu do bezedné, lačné propasti.

Byla už skoro tma. Účastníci večírku byli stále rozjařenější. Jejich hlasy pronikaly až ven. Wynn pravděpodobně sešel dolů, uklidnil je nějakým vhodně zvoleným bonmotem a všichni získali konečně pocit, že mají povoleno se bavit.

Nenáviděla jsem všechny ty úlisné patolízaly. Pohrdala jsem jimi. Kdyby tu byl můj terapeut, asi by mi poradil, abych se vrátila dovnitř a zkusila to nějak zpracovat. Já to ale nedokázala. V hlavě mi zněly otcovy věty. „Řekněte tý holce, že se z ní ve třiceti stane děvka. Když tady byla její matka, tak se z ní taky stala děvka...“

„Přála bych si, aby tu teď byla se mnou,“ zašeptala jsem, zula si ty podělané boty a šla bosá.

Vydala jsem se po klikaté cestičce do hlubin borového lesa. Věděla jsem, že to je asi poslední místo, kde se budu cítit bezpečně a kde se budu moct schovat před soucitnými i káravými pohledy svých spoluobčanů. Kde se budu moct ukrýt před svým strachem. Bylo to místo, kam jsem jako dítě utíkala pokaždé, když jsem se cítila osamělá. Právě tam jsem velmi silně cítila přítomnost své matky. Byla to paseka uprostřed lesa.

Když jsem došla na malou, kulatou mýtinu porostlou kobercem houbovitého mechu, zastavila jsem se a vdechovala vlhkou vůni a klid, který tam vládl. Tajemství toho místa. Cítila jsem květy magnolie a odněkud z hloubi lesa i zimolez. Ta vůně mě vždycky dostala. Ta zvláštní vůně. Vůně mojí matky.

Zavřela jsem oči a uviděla před sebou její obraz – kudrnaté hnědé vlasy splývající jí až na ramena, charakteristicky zakřivené kočičí oči, dokonale jemná pokožka. Klečela na zemi. Její zlaté šaty se třpytily v měsíčním světle, což propůjčovalo jejímu vzezření jakýsi nadpozemský ráz. Tyhle zlaté šaty měla na sobě vždycky, když jsem zavřela oči a snažila se ji představit.

Lehla jsem si na mech, dala si ruku pod hlavu a zhluboka si povzdechla. Byla jsem jako zámotek bource zahalený v tichu a tmě. Snažila jsem se uklidnit, abych si mohla vyčarovat matku z hloubi jiné epochy. Nějaký náhodný den, třeba Vánoce nebo nějaký letní víkend na pláži. Jediné, co se mi na té pasece vybavovalo, byla matka klečící na zemi a její zlaté šaty. Zpívala jako blázen a klátila se sem a tam.

„Jsi v pořádku?“

Otočila jsem se a podívala se na cestu. Nějaký stín, stín vysoké postavy zaclonil světlo, které sem přicházelo od domu.

„To jsem já, Jay,“ řekla ta silueta. Posadila jsem se. Popošel několik kroků ke mně, takže jsem ho mohla konečně spatřit zblízka. Husté vlasy v barvě medu, modrá košile s rozepnutým límečkem. Odvrátila jsem pohled.

Sedl si vedle mě a přátelsky, povzbudivě mě udeřil do ramene. Nonsalantně jsem mu ten úder oplatila, ale srdce se mi přitom sevřelo v hrudi. Podal mi květ buganvlie, který utrhnul někde po cestě. Vzala jsem si ho od něj, ale zároveň jsem k němu telepaticky vyslala zprávu, aby mlčel. Alespoň dokud se neuklidní moje srdce. Pokud k němu takhle prosba dorazila, rozhodl se ji ignorovat.

„Mrzí mě ta věc s tvým otcem.“ Cítila jsem jeho kolínskou, jeho šampon, jeho dech. Proboha, měla jsem vlastně pocit, že cítím i jeho duši. Proč si jenom sedl tak blízko?

„Díky,“ podařilo se mi ze sebe vypravit. Jsem nemožná. Jako dítě. *Je ti skoro třicet, Altheo. Třicet.*

„Asi to je drsný, co?“

„Jo,“ přisvědčila jsem a několikrát si odkašlala. „To je.“

„Nechceš jít...“ zaváhal. „... nechceš si dát něco k jídlu?“ Žmoula-la jsem chodidlem hromádku mechu, otálela s odpovědí a tušila, že chtěl původně říct spíš „něco k pití“. Vyslala jsem k němu další zprávu: *díky*. Takže se k němu určitě donesly zvěsti o mé odvykací léčbě.

„Nemám ani moc hlad,“ odpověděla jsem.

„Ani já. Jenom jsem si říkal, že bys odsud možná chtěla vypadnout. A popovídat si.“

Poprvé na něm můj pohled spočinul delší dobu. Bylo na tom něco znepokojujícího – znala jsem ho jako dítě, s nímž jsem vyrůstala, byl to kluk od řeky, můj nejlepší kamarád, a teď z něj byl muž. Vypadal jako ten kluk, ale zároveň jinak. Pokožka na jeho tváři byla hrubější, možná už měl i pár vrásek. Na skráních bylo vidět i několik šedivých vlasů, ale jeho tělo bylo stejně urostlé jako dřív. Ta léta jenom podtrhla jeho mužnost. Působil dojmem, že má ke svému tělu přátelský vztah a nedělá mu potíže se s ním identifikovat. Já jsem tohle nedokázala.

Zaslechla jsem, že se oženil. Jeho manželství samozřejmě nevylučovalo, aby se tady se mnou bavil. Byla jsem přece jeho stará kamarádka. Ne, že by mi na tom nějak záleželo.

Vůbec mi na tom nezáleželo.

Zvedl obočí a já jsem znovu ucítila, že mám nervy na pochodu. Jak se s ním teď vůbec můžu bavit? Po tom všem, čeho byl v domě svědkem. Co k tomu ještě dodat?

„Mohla bych něco sníst,“ souhlasila jsem nakonec, protože mě napadlo, že člověk by měl prostě někdy druhému důvěřovat. Možná za

mnou Jay přišel z nějakého důvodu. Ta myšlenka mi sice přišla přitažená za vlasy, ale člověk prostě někdy potřebuje nějaké iluze, člověka, který mu naslouchá, a rameno, na které si může položit hlavu. Možná jsem si to nalhávala, ale proč toho nevyužít.

„Co třeba River Shack?“ zeptal se a já přikývla. „Můžeme jet lodí. Obuj si boty.“

Nastoupili jsme do starého člunu s přívěsným motorem, který patřil Jayově otci, a odrazili se od břehu. Hladina široké řeky byla temná a klidná a osvětlovaly ji jen reflektory na mole. Jakmile jsme se od něj vzdálili, motor zaburácel a já jsem se podívala na Jaye. Řídil loď stejným stylem jako kdysi jeho otec – vestoje, shrbený nad opěradlem sedadla. Probudilo to ve mně vzpomínky – viděla jsem jasně před očima, jak se Jay a já potápíme pod jasně modrý trup jejich člunu a vyrýváme do něj pod vodou kapesním nožkem svoje iniciály. Zapomněli jsme ale, že pan Cheramie občas vytahuje člun jeřábem na břeh, takže naše vandalství bylo nakonec odhaleno.

Minuli jsme nějaký hausbót – jakousi plechovou kůlnu přivázanou vybledlými provazy ke člunu. Jay zpomalil a zamával na nějakého chlapíka, který seděl na palubě zabořený v proutěném zahradním křesle. Muž odpověděl smeknutím své kapitánské čepice a Jay zase přidal plyn. Zavřela jsem oči a cítila, jak mi vítr cuchá vlasy.

Věděla jsem, že budu muset s Jayem mluvit o svých životních peripetiích – o odvykací kúře, o pobytu v terapeutické komunitě, o tom, jak mě Molly Robb a můj bratr vyhodili z mého jediného

domova. V tu chvíli jsem ale byla ráda, že motor tak řve a nemusím nic říkat. Získala jsem díky tomu čas, abych si promyslela strategii.

Jakmile jsme přijeli k hospodě River Shack, Jay vyskočil ze člunu, uvázal ho a pomohl mi vystoupit na břeh. Dotkli jsme se rukama a já jsem ucítila lehké mravenčení. Když jsme pak kráčeli k překližkové boudě, kolem níž visely na šňůře žárovky, zoufale jsem si přála, abych si mohla kecnout na barovou židli jako normální člověk, který si sem přišel dát pivo a trochu si orazit po práci. Kvůli pocuchaným nervům se mi třáslы ruce i nohy.

ZASTAV SE. Připomněla jsem si. Bylo to jedno z dvanácti klišé, které nám na terapii donekonečna opakovali. Taky nám říkali, abychom se v takových situacích vyvarovali čtyř věcí – hladu, zlosti, samoty a únavy. Mě teď sužovaly všechny čtyři. Což znamenalo, že bych se měla zastavit a začít se o sebe lépe starat. V tuhle chvíli jsem ale nevěřila, že by se můj stav mohl nějak rapidně zlepšit. Maximálně jsem mohla doufat, že přežiju dnešní den.

Sedli jsme si k piknikovému stolu, který stál úplně v rohu lokálu, a já se rozhlédla kolem. Bylo to tu stejné jako tenkrát, když jsem tady pracovala jako barmanka, což bylo jedno z řady mých krátkodobých zaměstnání nějak souvisejících s alkoholem. Naštěstí jsem tady nikoho nepoznávala, ani za barem, ani před ním. Majitelé tu byli stále stejní – zvláštní, nevrlý pár okolo šedesátky, který se většinou zdržoval v zadní místnosti. Hráli tam poker a štekali skrz okénko rozkazy na laxní teenagery, kteří pracovali v kuchyni.

„Dvakrát ledový čaj,“ objednal Jay u servírky, pak se obrátil ke mně.

„Vypadáš úžasně.“

Položila jsem si ruku na srdce, protože takový kompliment jsem opravdu nečekala. Ve skutečnosti jsem byla bledá, vyhublá a zmítaná tiky a neurózami. Odvykácí kúra se podepíše na každém.

„Jsi milej, že to říkáš.“

„Jo, myslím to vážně. Jsi hezčí, než když ti bylo osmnáct. Ne, že bys tehdy nebyla hezká. Teď jsi prostě...“ Mávl rukou. „To je jedno...“

Zrudla jsem. Osmnáct let. Od té doby uplynula celá věčnost a já jsem nebyla naivní, abych si myslela, že se ta léta a kvanta prášků na mém obličeji nepodepsala. To, jak se na mě koukal, jeho oči, přímý pohled, lehký úsměv, mi ale dávaly trochu naději, že to tak může skutečně být. Možná že mě ještě pořád vidí takovou, jaká jsem byla dřív, hodnou a nevinnou.

Objednal nám jídlo. Byl tak přirozený, evidentně se vůbec nehodnotil a nehlídal. Prostě jednoduchá až primitivní mužská krása. Uvědomila jsem si, že jsme spolu nikdy nespali. Vždycky jsem se toho bála. Z mnoha důvodů, především proto, že mi můj otec řekl, že jestli s ním budu mít sex, zabije mě a pak zabije i jeho. Věděla jsem, že od otce to vůbec není planá výhružka. Můj otec vypadal jako Clint Eastwood. V jeho očích hořel zvláštní plamen, který člověka varoval, že je lepší si s ním nezahrávat.

Dalším důvodem, proč jsem s Jayem nikdy nespala, byl Rowe Oliver. Bylo to jedno z temných tajemství mého života, které mi otravovalo krev a každou buňku mého těla jako jed. Rowe Oliver byl lidská žumpa, se kterou jsem se scházela v suterénu obrovského domu jeho rodičů u řeky. Už při vyslovení jména toho muže jsem cítila v ústech odpornou pachuť.

Jayovi sloužilo ke cti, jak hrdinně bral v pubertě mé nevysvětlitelné opakované odmítání sexu. Nikdy mi nepokládal nepřijemné otázky,

nikdy mě nenutil k ničemu, co jsem nechtěla dělat, a pak se znovu objevil před naším domem, aby mě pozval na zmrzlinu nebo do kina.

Jay prostě zvládal běh na dlouhou trať.

Když nám bylo jedenáct, Jay mi sdělil, že čmajznul pár rachejtlí z pyrotechnické zásoby pana Cheramieho, připravených na oslavu Dne nezávislosti. Vypravili jsme se pak do lesa za jejich domem, abychom je tajně odpálili. Když se krčil a zapaloval ukradeným zapalovačem jednu římskou svíci, oznámil mi, že o tom přemýšlel a že by bylo rozumné, kdybychom se vzali. Nemusí to být hned, stačí třeba ve dvaceti nebo tak. Můžeme jít každý klidně někam na vysokou, ale nebudeme prostě nikdy chodit s nikým jiným.

Myslím, že jsem tenkrát řekla něco jako „paráda“ nebo podobnou duchaplnost, on se pak chytil za borovou větev a naklonil se ke mně, aby se lehce dotkl mých úst svými rty. Bylo to poprvé, kdy mě políbil, a já měla pocit, že to je nějaký posvátný rituál, kterým jsme společně stvrdili nějaký tajný pakt. Později jsem měla dojem, že ten pakt je hlavní důvod, proč má Jay se mnou takovou trpělivost. Nedokázal prostě uvěřit tomu, že jsem taková, jakou mě vidí všichni lidé kolem. Když jsem se pak ocitla na té dlouhé šikmé ploše, přestala jsem mu brát telefony. Nedokázala jsem udržet náš pakt při životě. Nechtěla jsem, aby viděl, jaká doopravdy jsem.

Večeřeli jsme v River Shack a on se choval, jako by to byla ta nej-přirozenější věc na světě. Jako by všechno běželo přesně tak, jak si to před lety naplánoval. Jako by bylo všechno tak, jak má.

„Nebude ti vadit, když budu indiskrétní?“

„Asi ne, aspoň myslím.“

„Myslel jsem, že už sis to vyžrala. Proč je na tebe tvůj táta tak drsnější?“

„On to tak nemyslel. To z něj mluví nemoc. Alzheimer.“

Nevypadalo to, že jsem Jaye přesvědčila.

Ale můj otec měl určitě důvod. Když byl v osmdesátých letech státním generálním prokurátorem, zapojil se do války proti překupníkům drog a podařilo se mu vyčistit ulice od malých obchodníků s drogami i větších ryb. Výsledkem bylo, že policejní oddělení v Mobile zdvojnásobilo počty svých zaměstnanců, čímž se zdvojnásobil i jeho rozpočet a otec získal reputaci drsného, nelítostného zmetka. Jako příkladný občan pak musel samozřejmě zamezit i mým osobním experimentům s drogami, do nichž jsem se od puberty občas pouštěla.

„Zasloužila jsem si to,“ pokračovala jsem. „Hodně si toho kvůli mně vytrpěl.“

„Na to se vykašli. Jsi přece jeho dcera.“

Podívala jsem se Jayovi do očí. Jak jednoduché by teď bylo vylít si před ním duši. A jaká by to pro mě byla úleva vědět, že mi naslouchá právě on. Vypadal jako kněz, psychoterapeut i štěňátko na mazlení v jedné osobě. Nikdy mě nezradil, nikdy se na mě nevykašlal, ani jedinkrát v životě. I po tolika letech to byl spolehlivý přítel a kámoš.

Sklopila jsem oči. Skoro pětadvacet let jsem odolávala pokušení vypovídat se desítkám psychologů, rádců a poradců, přátelům, kteří to se mnou mysleli dobře. Ještě nikdy jsem nikomu neřekla, co se stalo mezi mnou a matkou tu poslední noc, kdy jsem ji viděla naživu. Kde bych měla začít?

„Mám v domě fůru místa, Altheo,“ řekl Jay. „Můžeš zůstat u mě, jestli se nechceš vracet.“

Zasmála jsem se. Zakroutila hlavou. Znovu jsem se zasmála.

Nadzdvihl obočí. „Myslíš, že si dělám srandu?“

„Ne. Jenom si myslím, že úplně nevíš, co mi nabízíš. Vlastně o mně nic nevíš.“

„Tak mi něco řekni.“

„Jsem lhářka a zlodějka,“ řekla jsem rozhodným, vyrovnaným hlasem. „A taky závislák – většinou na prášcích, ale když najdu něco jiného, čím se můžu sjet, tak je to taky v pohodě. Měla jsem i problémy se zákonem.“

Chvilí bylo ticho, pak promluvil.

„Nevím, co jsi slyšela o mně, ale já jsem byl zase v New Yorku. Pracoval jsem na Wall Street,“ řekl, jako by nezaznamenal ani slovo z mého vyznání. „Jednoho dne mě propustili a hned další den mě opustila manželka. Vyčetla mi, že mi na tom dost nezáleželo.“ Otrel si ústa ubrouskem, složil ho a zasunul pod talíř. „Ať už šlo o cokoli. Každopádně jsem se vrátil zpátky domů. Dohlížím teď na dům rodičů, protože jsou v zahraničí.“

Nic jsem mu na to neřekla. Rozvedený chlap bez práce. Léčící se závislačka s umírajícím otcem. Byli jsme fakt dvojka.

„Co na to říkáš?“

„Proč seš tak strašně milej?“

„To myslíš vážně? Co ti na tom není jasnýho? To, co jsme spolu prožili, pro tebe nic neznamená?“

To, co jsme prožili. Půl života jsme chytali světlušky, koukali se na horory, jezdili na loďce a lovili ryby. Druhou půlku jsme chodili do školy, na večírky, tancovali a flirtovali. Možná že těch slibů bylo víc než náš svatební pakt, který jsme uzavřeli tehdy u ohňostroje. V tom alkoholovém a pilulkovém oparu jsem mu mohla za ta léta naslibovat prakticky cokoli.

„Seš dobrej chlap, Jayi,“ řekla jsem po chvíli, abych zase rozproudila tok myšlenek, který se zasekl v mém mozku.

„Pro někoho možná jo,“ řekl a přivolal servírku.

„Jeden čokoládový dort, dva kopečky vanilkové zmrzliny a dvě lžičky.“ Servírka přikývla a Jay se obrátil zpátky ke mně.

„Co se týče tebe? Ano. S tebou mám jenom ty nejlepší úmysly.“ Zíral na mě. „Tak co ty na to?“

Podívala jsem se mu do očí a najednou jsem ucítila ten známý pocit, že mě k němu něco přitahuje. Něco mě táhlo, nejdřív jemně, jako by mě to nechtělo vyděsit. Byla to známá síla, která mě lákala příslibem lehkosti a nenucenosti. Šeptala mi otřepané nesmysly o osudu a marné snaze se tomu bránit. Jay a drogy. Měla jsem pocit, že ty dvě věci se od sebe zas až tak neliší.

Snažila jsem se rozpomenout na všechny poučky a absurdní hesla, které jsme se učili během skupinové terapie a které se týkaly bezmoci a slabosti, a na všechny další kraviny, ale moje hlava byla úplně prázdná.

Byla jsem v pěkné bryndě.

„Altheo?“

„Ne, nemůžu,“ odpověděla jsem rychle. „Ale díky za nabídku.“

Ještě minutu na mě zíral, pak přikývl.

Myslela jsem na Wynna a na Molly Robb na tom večírku, jak se teď asi loučí s hosty, a na otce, který leží zamčený nahoře v pokoji. Při vzpomínce na jeho slova – *ve třiceti jsou z nich děvky* – mi tuhla krev v žilách.

Moje matka zemřela přesně v den svých třicátých narozenin. Aneurysma. Bylo to tragické, ale určitě ne nic neslýchaného. Její smrt ale byla spojená s něčím záhadným, s něčím, co se nedalo vysvětlit. Už předtím otec tu a tam naznačoval, že hlavním důvodem této tragédie bylo to, že jí bylo třicet. A teď dokonce naznačuje, že tahle tajemná kletba zasáhne i mě, protože co nevidět dosáhnu stejného věku.

Matka taky něco takového říkala. Bylo to už strašně dávno, pradávně, když jsem byla ještě malá holka. Stalo se to na pasece přesně

tu noc, co zemřela. Varovala mě, že až mi bude třicet, něco se stane, a dala mi pokyny. Po tom otcově odpoledním výbuchu bylo jasné, že ví víc, než je ochoten přiznat. Ví něco, o čem se mnou nikdy nemluvil. Já to ale vždycky tušila, protože se to projevovalo v podobě úzkosti, kterou jsem cítila až do morku kostí. A teď to přicházelo.

Ve třiceti jsou z nich děvky.

Musím ho vidět, ať už se mu to líbí, nebo ne. Musím to z něj dostat.

Servírka před nás postavila dort se zmrzlinou. Jay mi podal lžičku a já sledovala, jak ji zarazil do moučnicku. Před očima se mi na zlomek vteřiny objevil obraz rudého havrana na sloupku u schodiště.

„Musím si doma něco vyzvednout,“ řekla jsem mu. „Hodíš mě zpátky?“

„Rád.“

Odložila jsem lžičku. Při představě, že budu muset stanout tváří v tvář Wynnovi a Molly Robb, mě přešla chuť na zákusek. Náhle jsem měla dojem, že na rukojeti lžičky zůstala jemná stopa zlaté barvy, něco jako zlatý prášek. Když jsem se podívala pečlivěji, zmizel.

KAPITOLA 4

Sobota, 15. září 2012

Mobile, Alabama

Když jsme přešli řeku a připluli k otcovu molu, Jay mi pomohl vystoupit na dřevěnou podlahku. Když se jeho prsty dotkly mých, zažila jsem ruku do vlasů a stočila si je do drdolu. Jeho dotyky mě znervózňovaly a poslední, co jsem v tu chvíli potřebovala, byla nějaká falešná vidina rudého havrana nebo zlatého prachu.

Jedna hrůza úplně stačí.

Nastoupil zpátky do loďky a ta se zhoupala pod jeho vahou. „Můžu ti zavolat?“

Dala jsem mu své číslo.

„Dobře. Uvidíme se brzo, aspoň tedy doufám,“ řekl a odrazil se od břehu.

Za chvíli už jsem viděla Molly Robb, jak sbírá podnosy a sklenice, které tam zbyly po večírku. Postrkovala koleno křeslo zpátky na své místo a jenom těsně se vyhnula miniaturnímu psíkovi. Odskočil stranou a zmizel v kuchyni. Vykoukla z okna, odložila podnos se sklenicemi, vyklouzla na terasu a zavřela za sebou dveře.

„Teď není vhodná chvíle. Wynn mu zavolal doktora.“ Mrkla na mě kulatýma, chladnýma očima.

„Nechceš mi něco říct?“ zeptala jsem se.

Její obočí se zvlnilo, ve tváři měla náhle dokonale nevinný výraz.

„Vypadáš našťavaně.“

„Já nejsem našťavaná. Jsem hrdá na to, co jsi dokázala. Opravdu hrdá. Podporuju tě, Altheo. Víš, že jsem tě vždycky podporovala.“

Zkřížila jsem ruce na prsou. „Ale ta kampaň...“

Pousmála se.

„Musíš být opatrná,“ řekla jsem.

„Vyrostla jsi v rodině, kde hrála státní politika důležitou roli. Tak ti nemusím nic vykládat.“ Zírala na mě.

Evidentně čekala, že odejdu. Že zmizím ve tmě a dobrovolně se vymažu ze života své vlastní rodiny.

„Potřebuju si vzít pár věcí,“ řekla jsem konečně.

Naklonila hlavu. Její výraz byl stále maximálně vyrovnaný. „Určitě. Co potřebuješ“

„Nevím. Oblečení. Věci.“

„Přinesu ti, co budeš chtít.“

„Tenhle dům byl můj, než jste se sem nastěhovali.“

Zachmuřila se.

„Jenom mě nech, ať si vezmu ty věci, Molly.“

Zhluboka si povzdechla. „Dobře, ale nechod' do jeho pokoje.“

Obešla jsem ji, otevřela prosklené dveře a vykročila ke schodišti. Hned vzápětí jsem uslyšela, jak se zabouchly dveře a zaklapaly její podpatky. Šla zase za mnou. Na okamžik jsem si představila, jak se otáčím a dávám jí ránu pěstí přímo do toho hladkého, napudrovaného obličje. Radši jsem si strčila ruce do kapes.

Když jsem vyšla po schodech do prvního patra, pokračovala jsem chodbou do svého pokoje. Byly to poslední dveře nalevo. Otevřela jsem je, vešla dovnitř a pozorně si celou místnost prohlédla. Od té doby, co jsem byla malá holka, se to tu skoro vůbec nezměnilo. Tak to bývá, když člověk vyrůstá bez matky. Máte prostě celý život tu samou mosaznou postel s nebesy, miniaturní houpací židli s háčkovaným přehozem a příliš malou šatní skříň, do které se toho moc nevejde. Žijete pořád v pokoji pětileté holčičky.

Otevřela jsem skříň a zatáhla za provázkový vypínač. Poličky byly narvané starými deskovými hrami, ovčími kůžemi, stohy triček a svetřů. Okamžitě jsem poznala, že se tu někdo přehraboval. Zachvátila mě panika. Otočila jsem se a celé mé tělo vzplanulo hněvem. Chytila jsem Molly silně za ruku. Ta zbledla ještě víc než já, což mě naplnilo pocitem uspokojení.

„Kde je?“ zeptala jsem se jí.

„Nevím, o čem to...“

„Ta krabice od doutníků. Kde je?“

Odstrčila jsem ji a vyšla ze dveří. Pak jsem se ale ještě otočila, ukázala na ni prstem. „Půjdu teď do otcova pokoje. Jdi mi z cesty.“ Jen bezmocně zvedla ruce v obranném gestu. Nechala jsem ji tam stát.

Prošla jsem chodbou a otevřela dveře otcova pokoje. V místnosti byla skoro tma, svítila jenom malá lampička na nočním stolku. Otec ležel na vysoko vystlaných polštářích. Měl zavřené oči a někdo ho mezitím převlékl do pyžama. Wynn seděl v ušáku vedle něj. Po dlouhé době jsem měla příležitost si bratra pořádně prohlédnout. Měl husté vlasy, možná ještě hustší, než když jsem ho viděla posledně. Byly lesklé, nagelované. Jak tam tak seděl v křesle, vypadal úplně uvolněně, byl opálený a kypěl zdravím, prostě obraz ideálního guvernéra.

Vzpomněla jsem si, jak vypadal, když byl ještě kluk. Na jeho úsměv, vyceněné zuby a pihatý obličej. Byl o hlavu větší než já. Společně jsme plachtili po řece v naší lodi jménem Okoun, on bez trička, urostlý, na sobě roztrhané džíny, ze kterých mu vyčníval kus trenek. Vždycky se iniciativně ujal těch nejtěžších úkolů – odtlačit loď od břehu na hladinu, nasměrovat ji tak, abychom chytili nejlepší vítr. Když jsme se pak konečně rozjeli, byl rudý v obličeji a potil se. Zřejmě mu to nikdy nevadilo. Nakonec mi podal lana, sedl si dozadu, a když jsem kormidlovala a manipulovala s plachtou, hulákal na mě, co mám dělat.

„Dávej pozor, ty třestidlo,“ smál se. Když jsme pluli podél břehu, upozorňoval mě na aligátory schované v rákosí, kteří se vyhřívali na sluníčku. Přímo na našem pozemku. Varoval mě, že nejradši žerou menší loďky, které řídí malá, kudrnatá třestidla.

Bratr teď stál přede mnou a skoro jsem ho nepoznávala. Na jeho tváři nebyla ani stopa po úsměvu. Zatímco já jsem poslední desetiletí strávila na cestě vedoucí k sebezničení, on dělal jenom samé správné věci. Šel na vysokou školu, studoval práva a dostal se do státní správy. Oženil se s Molly Robb – ženou z bohaté birminghamské rodiny. Oba se mnou měli za poslední roky velkou trpělivost, podporovali mě. Nebo jsem si to alespoň myslela. Asi jsem sama sebe obelhávala. Možná že mě jen pozorovali a čekali – až zcela dokonám dílo zkázy a zničím samu sebe.

„To jsem rád, že tě zase vidím, holčičko,“ řekl Wynn a rozevřel náruč, aby mě objal. Navzdory všem předsevzetím jsem se na něj vrhla a objala ho. Jeho hrudník mě hřál. Voněl po cigaretách, whisky a šamponu, jeho objetí bylo ale neupřímné a chladné. Pokusila jsem se získat lepší výhled na tátu, Wynn mě však vystrčil ven z místnosti.

Šli jsme dolů do přízemí, kde už na nás čekala Molly Robb. Byl tam s ní ještě muž, kterého bych nejradši vůbec nepotkala. Byl to doktor Duncan, který Wynnovi a tátovi poradil, aby mě poslali do léčebny. Po našem prvním a posledním sezení mě Wynn odvezl na pobřeží a nechal mě hospitalizovat. Od té doby jsem ho neviděla.

„Co tady dělá?“ zeptala jsem se Wynna.

„Rád vás zase vidím, Altheo,“ řekl doktor Duncan a skrz brýle na čtení na mě upřel své staré vodnaté oči. Odložil zmačkaný papír, který jsem okamžitě poznala. Byl to kousek papíru z mé krabice od doutníků. Prudce se mi rozbušilo srdce. Podívala jsem se na bratra.

„Proč je tady? Kde je moje krabice od doutníků?“

„Doktor Duncan je tady vlastně kvůli tátovi,“ řekl můj bratr. „Konzultovali s Molly, jak bychom měli předělat dům, aby mu to vyhovovalo.“

„To ti nevěřím.“

„Vidíš, já jsem ti to říkala. Je paranoidní,“ řekla Molly Robb.

„Co tady dělá?“ zeptala jsem se znovu.

„Je tady kvůli tátovi,“ opakoval Wynn.

„Ale hovno.“

„Já jsem ti to říkala,“ pípala Molly Robb. „Nemůžeme ji nechat, aby se tady courala a mluvila takhle s tatínkem. Rozhodilo by ho to.“

„Můžu tě ujistit, že slovo *hovno* otce určitě nerozhodí,“ řekl Wynn. Naše pohledy se střetly a já bych přísahala, že jsem zahlédla, jak mu zacukalo v koutku úst. Možná že můj bratr je stále můj bratr. Možná že by se s ním dalo ještě mluvit.

„Vlastně na tom nezáleží, proč tady ten chlap je. Chci jenom zpátky svou krabici od doutníků. A tohle.“ Kývla jsem na papír, který lékař držel v ruce. „Pak půjdu.“

„Altheo,“ oslovil mě doktor Duncan. „Proč ti na té krabici od doutníků tak záleží?“

„Protože je moje.“

„Je v té krabici něco, co je pro tebe důležité?“

Cítila jsem, jak se mi derou slzy do očí. *Dýchej. Chovej se slušně. Mluv pomalu. Chovej se normálně.* „Matka mi ji dala, když jsem byla malá. Ta věc pro mě hodně znamená.“

Podíval se znovu na papír. Odolala jsem pokušení mu ho vytrhnout z ruky, strčit ho do kapsy a utéct. Stála jsem na místě.

„Nechceš si promluvit o tom, co je v té krabici?“ zeptal se mě doktor Duncan.

Zavrtěla jsem hlavou.

„A co tenhle papír?“

Veni, Creator Spiritus, mentes tuorum visita. Živě jsem si vybavila matčin hlas odříkávající tahle slova. Když mi bylo pět, dala mi tenhle papírek a ještě další věci. Všechno to bylo v té krabici. Byly to moje věci. Jediná vzpomínka, která mi na ni zbyla.

„To je jenom modlitba,“ řekla jsem.

„Modlitba, která je pro tebe důležitá. ‚Přiď, Duchu svatý, požehnaný tvůrce, a nech naše srdce, ať v tobě spočinou.‘ Říkám to správně, Altheo?“

Nedokázala jsem odpovědět, protože se mi do očí opět nahrnuly slzy. Jedna za druhou stékaly po tvářích. Jakou cenu by pro mě mělo odpovídat mu na jeho otázky? Celá moje bytost byla jako otevřená rána a mluvení to jen zhoršovalo. Obrátila jsem se na svého bratra.

„Prosím. Vraťte mi to.“

Zněla jsem zoufale. Cítila jsem, že se mi to začíná vymykat. Jasně jsem to cítila. Moje osobnost se drobila na malé úlomky, oddělovala

se od okolního světa a tryskala do všech stran. Cítila jsem neklamné příznaky panického záchvatu – bušící srdce, rozechvělost, sucho v ústech, mdloby. Začala jsem kolem sebe zase vidět zlato a havrany a bůhvíjaké jiné kraviny. Věděla jsem ale, že nesmím podlehnout. Ne tady a před těmihle lidmi.

Nejsem jako moje matka.

„Hele,“ řekla jsem po chvíli, otírala si slzy a snažila se o vynucený úsměv. „Všichni jsme trochu podráždění. Proč mě prostě nenecháte, abych si s tátou aspoň chvíli promluvila? Možná že když mě opět uvidí a prohodím s ním pár slov, zase se uklidní.“

„Altheo,“ ozval se doktor Duncan. „Chápeme, že jsi podrážděná, jak říkáš, a že je pro tebe návrat domů těžký. Víím, že začít fungovat s čistou myslí může být obtížné, zvláště když se člověk vrátí *odtamtud*.“ Kývl hlavou ke dveřím, jako kdybych udělala nějakou lumpárnu na zahradě za domem. „S ohledem na vážnou nemoc tvého otce je pochopitelné, že je toho na tebe příliš.“

„Není toho na mě příliš, chci jenom mluvit se svým tátou. Pokud mi to nedovolíte, chci si jen vzít pár věcí, co mi patří, a jít.“

„Chápu, že to tak vidíš. Ale my – Wynn, Molly a já – to vidíme jinak a chtěli bychom ti nabídnout alternativu. Nechci chodit kolem horké kaše, tak to radši řeknu rovnou. Chtěli jsme ti navrhnout, aby ses vrátila do léčebny a zkusila nějakou dlouhodobější léčbu, která ti pomůže najít cestu.“

„Ale já už jsem v léčebně byla.“

„Terapeutická komunita byla dobré řešení, ale ty potřebuješ víc.“

„Ne. Už nechci do léčebny.“

Ani nemrknul. „Altheo, my si myslíme, že bys potřebovala intenzivnější terapii. Aby ses vypořádala se svým dětstvím.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“ Můj hlas zněl nepříjemně pištivě.

„Když jsi byla pryč,“ ujala se slova Molly, „táta nám řekl několik věcí, o kterých jsme nic netušili. O tvé matce.“

„Co?“

„Nechtěla by sis na to sednout?“ navrhl doktor Duncan.

„Ne. Nejdřív mi řekněte, o co tady jde.“

„Hodně jsme toho o Trix nevěděli,“ pokračoval Duncan. „Tvoje matka měla spoustu tajemství.“

„Zemřela z jiného důvodu, než jsme si mysleli,“ řekl Wynn.

„Jak to myslíš?“ Cítila jsem, jak mělce dýchám. Tázavě jsem se na něj podívala.

Neodpověděl, jenom se otočil a popošel k nízké skřínce, která stála pod oknem. Vytáhl z ní krabici od doutníků. Jakmile jsem ji uviděla, zaplavil mě pocit úlevy. Byla ošoupaná a zašpiněná a na víku byl obrázek rudého havrana. Otočil se, kráčel zpátky ke mně a krabici mi podal. Vzala jsem mu ji z ruky, ale Wynn ji zase rychle popadl, takže jsme tam stáli a drželi ji každý za jeden roh. Lehce jsem za ni zatáhla a Wynn mi nebránil. Jenom pozoroval, jak natahuju ruku k doktoru Duncanovi. Ten mi podal papír. Vrátila jsem papír do krabice a přitiskla si ji na prsa.

Nejsem jako moje matka.

Zimolezová dívka ve skutečnosti neexistuje.

„Máma byla psychicky nemocná, Altheo,“ řekl tiše Wynn. „Měla schizofrenii. Propukla u ní, když jí bylo třicet.“

„Měla přece aneurysma,“ namítla jsem.

Doktor Duncan si opět vzal slovo. „Domníváme se, že příčinou její smrti bylo nadužívání léku, který se jmenuje haldol. Byl to prostředek, který měl předcházet rozvoji schizofrenie, zároveň ale přispěl k jejímu úmrtí.“

Věděla jsem, že s matkou nebylo něco v pořádku, a v pořádku nebyla ani její smrt. Otec o tom ale nikdy nemluvil a ani já jsem o podobných věcech nikdy nechtěla přemýšlet. Nedokázala jsem to. Kromě toho – i v mém životě docházelo k věcem, které jsem nedokázala vysvětlit. Třeba ten zlatý prach, který se znenadání objevoval na klice, které jsem se dotkla, nebo na hřebenu, kterým jsem se právě učesala.

Snažila jsem se sama sobě namluvit, že to jsou jenom hry, pozůstatky mého dětství. Přeludy. Prostě iluze, jako když člověk vidí třepotající se horký vzduch a myslí si, že to je voda. Nevídala jsem panenku Marii v misce s krupicovou kaší. Ty věci, které jsem vídala, prostě nic neznamenalý. Byly to iluze způsobené předchozím šokem. Otisky traumat, která jsem prožila v dětství.

Musela jsem si přiznat, že jsem si to dělala těžší. Říkala jsem si, že to jsou znamení, která mi matka posílá z nebe, abych věděla, že je blízko. Zlato z jejích oblíbených šatů, rudý havran z víka krabice od doutníků. Vznášely se stále kolem mě. Byl to důkaz toho, že mě ochraňuje.

Jak jsem ale stárla, začala jsem pít a užívat prášky, tohle našepťávání se najednou úplně změnilo. Ta znamení se začala objevovat bez vyzvání, když jsem cítila úzkost, únavu nebo byla naštvaná. Prostě vždycky když jsem na tom nebyla dobře. Nikdy jsem se nesvěřila žádnému lékaři. Nevím, možná jsem nechtěla, aby se o tom někdo dozvěděl. Když jsem se ale dostala do léčebny, řekla jsem si, že toho už bylo dost. Rozhodla jsem se, že to stačilo. Začala jsem využívat afirmace. Možná že ty průpovídky neodpovídaly pravdě, ale fungovaly.

Většinou.

„Tys o tom haldolu věděla, že?“ zeptal se mě doktor Duncan.

„Ano,“ řekla jsem. „Chci říct, že jsem věděla, že bere prášky, nevěděla jsem ale proč.“

Molly Robb si lehce odfrkla.

Ale věděla. Hluboko uvnitř jsi dobře věděla, proč je brala.

„Nikdo jí je nepředepsal,“ řekl doktor Duncan. „Vlastně si myslíme, že ji zabilo předávkování, ne to aneurysma.“

„A co s tím mám já společného?“

„Tvůj otec před několika měsíci vyjádřil obavu, že by se ti mohlo stát něco podobného. Nějaké psychotické, schizoidní zhroucení.“

„Je to dědičné,“ řekl Wynn. „Postihlo to i babičku Collie.“

„A to je taky důvod, proč sis jako holka brala od matky haldol. Nemám pravdu?“ zeptal se doktor Duncan.

Odvrátila jsem se a neodpovídala.

„Altheo?“ řekl Duncan. „Chtěla jsi tím zabránit tomu, aby se ti stalo to samé?“

Chtěla jsem mu říct, že jsem ty prášky brala prostě proto, že byly v matčině krabici od doutníků, že mi tu krabici dala a že jsem chtěla být jako ona. Chtěla jsem říct, že jsem se po nich cítila dobře. Lehká, statečná, jako bych byla z jiného světa. Že jsem úplně nechápala, k čemu ty prášky jsou. Nebo že jsem to spíš jenom tušila. Nebyla by to ale tak docela pravda.

Tys to věděla.

„Prohlédl jsem všechny lahvičky, co byly v té krabici,“ pokračoval doktor Duncan. „Jenom jedna z nich byla z osmdesátých let. Ta byla evidentně její. Ty ostatní byly asi sedmnáct let staré. Takže jsou tvoje, nemám pravdu?“

Mlčela jsem.

„Musela jsi ty léky od někoho dostávat už někdy od třinácti let. Je to tak, Altheo? Byly to ty samé léky, které užívala tvoje matka. Užívat haldol bez předpisu je nelegální, jen abys věděla.“

Věděla jsem to. Haldol, clozaril, risperdal, všechny byly na předpis. Pak jsem objevila xanax, percocet, vicodin a oxycontin. Daly se mnohem líp sehnat a člověk se z nich spolehlivě sjel. Od třinácti let jsem musela vyprázdnit nejmíň tisíc lahviček. Těch pár původních jsem si ale nostalgicky schovala v krabici od doutníků. Bylo to pouto, které mě spojovalo s matkou.

Lékař si odkašlal. „Chceme ti pomoci, Altheo. Tohle není jenom tuctová závislost na lécích. Je to patologická věc, která souvisí s traumatem ze ztráty matky. Je tady silná pravděpodobnost, že máš predispozice ke schizofrenii. Když se k tomu přidají ještě tvé problémy s léky a tohle... neobvyklé kompulzivní chování, kopírující závislosti tvé matky...“

„Ve třiceti ji dostaneš,“ ozvalo se najednou zahalekání mého otce, který stál nahoře na schodech. „Všechny dostanou schizofrenii, když je jim třicet!“

Překvapeně jsme se na něj podívali. Stál tam ve zmačkaném pyžamu s rozcuchanými vlasy a ukazoval na mě svým sukovitým prstem. Jeho tvář byla rudá, pokrytá skvrnami a koukal se na mě s výrazem, kterým mě častoval, když mě na střední přistihl, jak se vracím domů pozdě.

„Tati,“ řekla jsem a začala stoupat po schodech. Ucítla jsem, jak mě něčí ruka za triko stáhla dozadu. Zavravorala jsem, vykřikla a chytla se zábradlí. Kolem mě se bleskurychle mihl Wynn, který bral schody po dvou.

„Každá takhle skončí,“ pokračoval otec. „Všechny se zblázní. Všechny ty holky z hor se ve třiceti zblázní.“ Wynn vzal tátu kolem ramen a vedl ho zpátky do ložnice.

„Wynne!“

Bratr se zastavil a shlédł na mě.

„To přece není pravda, že ne?“ řekla jsem. „Řekni, že to není pravda.“

Otec pohodil hlavou, jako kdyby chtěl setřást nějaké neviditelné hlasy, které ho pronásledovaly. Wynn obrátil oči ke stropu.

„Wynne, prosím.“

„Je mi líto, Altheo,“ odpověděl. „Máma věděla, co se stane. Proto brala ten haldol. Stalo se to všem. Stane se to pravděpodobně i tobě.“

„Musíš zůstat pod dohledem,“ ozval se mi za zády doktor Duncan. „Pro případ, že by to tak opravdu bylo. Musíme tě mít pod kontrolou, aby sis neublížila.“

Cítila jsem, jak se mě snaží přesvědčit, chtějí mi něco vnutit, moje rodina i ten lékař. Jejich účastné pohledy a tenhle bizarní příběh. Jak to mohl můj vlastní otec přede mnou celou tu dobu tajit? Proč mi vůbec nic neřekl. Nikdo mi nic neřekl. Moje babička Collirene zemřela, když byla matka ještě malá, to jsem věděla. Nikdo ale neřekl, co bylo příčinou její smrti. Moje prababička, která se jmenovala Jinn, byla odněkud ze severní Alabamy, z oblasti, kde se Apalačské hory svažují v mírnou pahorkatinu. Jednou jsem zaslechla, jak jeden tátův příbuzný mluvil o tom, že utekla s nějakým mužem, který nebyl její manžel, ale to bylo asi tak všechno. Nikdo nikdy nemluvil o její smrti.

Tak proč to zrovna teď všichni vytáhli na světlo?

„Jde vám o tu kampaň, co?“ řekla jsem Wynnovi. „Nechcete, abych vám něco podělala.“

„Chci ti jenom pomoci. Dělán to pro tebe.“

„Já ale nepůjdu zpátky do léčebny.“

„Budeš muset,“ řekla Molly.